

Podzemeljski škratje

Estonska pravljica

Tega si Ivan ni dal dvakrat reči. Z obema rokama je zagrabil za najbližjo slato ploščo, vendar je pa ni mogel niti premakniti, kaj še da bi jo bil dvignil. Mož s smrekovo palico se je zasmeljal:

srebra. Ivan se je čudil neizmernim zakladom, s katerimi bi bil lahko kupil vsa kraljestva tega sveta, ki so pa tu brez koristi ležali pod zemljo. Vprašal je gospodarja:

»Ti neznamti črvček, niti najmanjšega darila ne moreš odnesti. Nu, potlej se pa zadovolji s tem, da sem ti pokazal svoje neizmerno bogastvo!«

Po teh besedah je odvedel Ivana v drugo dvorano, odtod pa v tretjo, četrto in tako dalje, dokler nista prišla nazadnje v sedmo podzemeljsko dvorano, ki je bila prostorna kakor velika cerkev in do stropa napolnjena s kupi zlata in

»Zakaj si kupičite take velikanske zaklade, ko nima živa duša haska od njih? Če bi prišli ti zakladi ljudem v roke, bi vsi obogateli, in nikomur ne bi bilo več treba delati ali trpeti pomanjkanja.«

»Prav zato ne smem dati naših zakladov ljudem v last,« je odvrnil domačin. »Ves svet bi od lenobe zgnil, če ne bi bilo nikomur več treba delati za vsakdanji kruh. Človek je zato ustvarjen, da

si z delom in skrbjo ohranja življenje.«

Ivan tega nikakor ni hotel izprevideti. Nazadnje je prosil domačina, naj mu vsaj pojasni, zakaj se tu kopiči toliko zlata in srebra v lasti enega samega človeka in zakaj se gospodar tega bogastva neprestano trudi, da bi povečal svoje zaklade? Domačin mu je odgovoril:

»Nisem človek, čeprav imam človeško podobo in človeški obraz, ampak eno tistih bitij, ki so ustvarjena, da gospodarijo svetu. S svojimi malimi pomočniki moram tu pod zemljo nenehoma pripravljati zlato in srebro; majhen del tega bogastva damo vsako leto ljudem za njihovo porabo, prav toliko kolikor potrebujejo, da morejo nadaljevati svoje posle. A nihče si ne sme brez truda prilastiti dragocenega daru. Zato moramo zlato najprej stolči v drobna zrnca, ki jih nato pomešamo s prstjo, ilovico in peskom; komur je sreča mila, jih potem najde v tem kamenju, in si jih mora s trudom izbrati. Toda, prijatelj, zdaj morava nehati, zakaj poldne je blizu. Če te mika, da bi še delj ogledoval moj zaklad, ostani tu in veseli se zlatega sijaja, dokler te ne pridem poklicat h kosilu.«

Potem se je poslovil od Ivana.

Ivan se je zdaj spet izprehajal iz zakladnice v zakladnico in je časih poizkusil vzdigniti kakšen manjši kos zlata, kar se mu pa ni hotelo posrečiti. Že prej je bil slišal od modrih ljudi, da je zlato zelo težko, pa jim ni hotel verjeti; a zdaj ga je lastna izkušnja prepričala, da je res tako.

Čez nekaj časa se je domačin vrnil, vendar pa je bila njegova zunanost tako izpremenjena, da ga je Ivan komaj spoznal. Imel je rdečo obleko ognjene barve, bogato okrašeno z zlatimi našivi in zlatimi resami; širok zlat pas mu je ovijal ledja in na glavi se mu je lesketala zlata krona, v kateri so se lesketali dragi kamni kakor zvezde v jasnih zimskih nočeh. Namestu jelove gorjače je držal v roki majhno palčico iz suhega zlata, ki se je razraščala v vejice, tako da je bila podobna odrastku velike jelove gorjače.

Ko je kraljevski lastnik gradu zaklenil vrata zakladnic in spravil ključ v žep, je prijel Ivana za roko in ga odvedel iz kovačnice v drugo dvorano, kjer je bilo pripravljeno kosilo. Mize in stoli so bili iz suhega srebra. Sredi sobe je stala krasna miza in na vsaki strani mize je bil srebrn stol. Posoda za jed in pijačo, krozniki, sklede, vrči, pladnji in kozarci, vse je bilo iz suhega zlata. Ko je domačin z gostom sedel za mizo so

prinesli strežaji dvanajst jedi na mizo. Strežaji so bili prav tako majceni, smešni možički kakor kovaški pomočniki, samo da so bili odeti v svetle, čiste obleke. Ivan se je čudil njihovi spretnosti in urnosti, zakaj čeprav niso imeli perotnic, so se vendarle gibali po dvorani tako lahko kakor bi letali. Ker so bili tako majhni, da niso segli do mize, so morali venomer skakati s tal na mizo. Čeprav so imeli polne sklede v rokah, vendar niso razlili niti kapljice. Med tem ko sta domačin in Ivan jedla, so majceni možički natakali vino v zlate kupice.

Gostitelj je bil zelo ljubezniv in je razložil Ivanu marsikatero skrivnost. Tako mu je povedal, ko sta jela govoriti o svojem prvem srečanju sredi zasneženega polja, tole:

»Tiste dni med božičem in novim letom se mnogokrat odpravim v svojo zabavo po svetu. Takrat opazujem ljudi in z nekaterimi se tudi seznanim. O tem, kar sem doslej izvedel od njih in kakršne sem jih spoznal, ne morem reči nič dobrega. Večina ljudi živi drug drugemu v škodo in nepriliko.«

Ivan je skušal utajiti resnico teh besedi, vendar pa je gostitelj ljubeznivo postavil kozarec preden in mu velel, naj pije. In naš dobri Ivan je tako dolgo pil, da se mu je jel jezik zapletati in kmalu tudi ni več razumel, kaj mu je gostitelj pripovedoval. Kaj hitro je zadrimal in in vedel ničesar več o sebi.

V tem omamljenem stanju je imel kaj čudne sanje. Neprestano je videl vse polno zlatih plošč pred seboj. Ker se je čutil v sanjah mnogo močnejšega kakor pa v resnici, je z lahkoto dvignil nekaj zlatih plošč, jih naložil na hrbet in z njimi odšel. Toda kmalu je postal tovor pretežak in moral je sestiti, da je lahko znova zajel sapo. Zdajci je zaslislal petje. Da, da, tisti smešni kovaški pomočniki so prepevali v kovačnici in zdaj je videl tudi njihova ogromna kladiva in kovaške mehove. Zdaj si je s trudom pomel oči in pogledal okoli sebe. In videl je, da leži sredi zelenega gozda. Nikjer ni bilo kovaških mehov, le cvetje se je razprostiralo po gozdnih tleh. Nikjer se ni svetil ogenj, le solnce ga je božalo skozi listje dreves. Planil je pokoncu in se zdaj docela osvestil. Le s težavo se je spomnil, kaj se je bilo zgodilo.

Pa vse to se mu je zdelo tako čudno, tako neverjetno! In zdajci se je spomnil, kako se je bil pozimi v neki viharni noči odpravil na pot, kako je zgrešil pravo smer in kako je legel sredi polja pod grm in zaspal. In potem je prišel

tujec s smrekovo palico in ga je peljal k ognju, kjer sta prespala noč in drugi dan ga je tujec s smrekovo palico peljal v svoje kraljestvo in mu razkazoval svoje neizmerno bogastvo in potem je z domačinom sedel k obedu in je popil mnogo vina — kratko rečeno preživel je nekaj dni v veselju in občudovanju.

Toda zdaj je bilo krog njega poletje, pravo poletje. Tu vmes je morala biti kaka čarovnija! Ko je napravil nekaj korakov, je zagledal pred seboj staro kurošče, ki se je v solncu čudovito lesketalo. Ko je bolj pazljivo pogledal tja, je videl, da je bil pepel iz finega srebrnega prahu in da so bili ostanki vej iz suhega zlata. Joj, kakšna sreča! Toda kje naj dobi vrečo, da bo lahko nesel zaklad domov?

Zadrega napravi človeka iznajdljivega. Ivan je slekel kožuhovinasti plašč in spravil vanj ves srebrni prah in zlato. Skrbno je pregledal tla in pazil, da ni

pozabil pobrati kakšnega zrnca. Potem je plašč prevezal s svojim pasom, da ni mogel izgubiti nobenega praška. Čeprav zavoj ni bil velik, mu je postal vendar tovor kmalu težak in ko je prišel do kraja, kjer je skrnil svoj zaklad, mu je pot pošteno curljal s čela.

Tako je postal Ivan iznenada bogat človek, ki bi si bil lahko kupil najlepše posestvo. Ko pa je premišljeval, kako in kaj, je sklenil, da se preseli v kakšen tuj kraj, kjer ga ljudje ne poznajo in ne bodo izpraševali, od kod ima toliko denarja. In res je storil tako. Naselil se je v lep kraj ob vznožju visokih gora. Tam si je postavil lepo hišo in še mu je ostalo toliko denarja, da je živel lahko do svoje smrti brez skrbi. Poiskal si je mlado, pridno ženo in je prav srečno živel do konca svojih dni. Na smrtni postelji pa je zaupal svojim sinovom, kako je prišel do svojega bogastva.

K O N E C

Venčeslav Winkler:

Trije učenjaki

Bilo je takrat, ko so bile že vse poti do nebes in pekla odkrite, vse skrivnosti so bile jasne in preproste, nič zanimivega ni bilo več na svetu. Ljudje so zehali od dolgočasje, romali od krčme do krčme ter se napajali z vinom. Takrat so živeli tudi trije učenjaki, polni modrosti in znanja. Sprehajali so se po širokih cestah, občudovali naravo in človeški napredek, ogledovali stroje in palače ter naposled prišli do zaključka, da zdaj prav za prav ljudem ni treba več delati. Ta misel se jim

več pa ne. Ko se jim je zazdelo smeha zadosti, so pljunili v roke in stopili za delom. Še tisti, ki so zehali po krčmah, so se iznenada zavedli, da ne morejo živeti kar tako tja v en dan, potuhnjeno so se splazili na domove in bilo jih je sram, da so zavrgli toliko časa za prazen nič.

»Nekaj je narobe v naših knjigah,« so rekli učenjaki. »Dajmo, pregledajmo jih, poiščimo napako!«

Sedli so, začeli brati knjige, brali so počasi, besedo za besedo, zdaj pa zdaj so zadovoljno prikimali, a napake niso mogli najti.

»Kaj pa zdaj?«

Ljudje ne ubogajo učenjakov, se jim je zazdelo. Čemu so pa potem učenjaki in modrijani na svetu, ko gre vse preko njih?

Nekaj grenkega jih je stisnilo. Tako lepe stvari so oznanili ljudem, najlepše, kar si morejo pozeleti, zdaj pa ta črna nehvaležnost. Ali se jim niso smejali, ko so prebrali knjige? Ljudje še zmeraj delajo, še zmeraj se mučijo, čeprav je vsega zadosti.

Učenjaki so vzeli knjige in odšli po deželi.

Šli so in šli, pa so srečali človeka.

»Kam pa greste?« jih je vprašal.

»Prav za prav ne vemo, kam,« so po kratkem preudarku razložili učenjaki. »Napako gremo iskat. Dolgo smo premišljevali, opazovali smo ljudi in njihov trpljenje, opazovali človeški napredek in

je zdela neskončno lepa, napisali so jo v knjige, razložili jo po domače ter razširili med ljudi. Pa ljudje so bili prečudno stariški, kar niso in niso mogli razumeti učenjakov, no, nasmejali so se jim že,

nazadnje sklenili, da odslej ljudem ni treba več delati. Napisali smo knjigo o tem, a se nam vsi smejejo. Nekje mora biti napaka in to napako gremo iskat.

»Glejte no,« se je razveselil človek. »tudi jaz marsičesar ne razumem. Svojega življenja na primer. Imel sem grunt in hišo, delal sem od zore do mraka, a se je od nekod privlekel dolg in me dušil. dušil. Zdaj je vsega konec, grunt je kupil gospod Bogataj, meni je pa ostala palica in s palico široka cesta. Kaj ni tudi v tem neka napaka?«

Učenjaki so se zamislili, a niso znali razložiti.

»To je prav preprosta zgodba,« so rekli.

»Nič zgodba!« je trdovratno vztrajal tujec. »To je napaka, napaka!«

»Bog pomagaj, če je napaka pa pojdi z nami, mogoče je kje kdo, ki nam jo razloži,« so rekli učenjaki.

Tujec je bil precej zadovoljen in je šel molče za njimi.

Niso hodili dolgo, ko so srečali sredi polja starca. Ves siv in upognjen se je opiral na palico in lezel proti njim.

»Bog daj dobrega!« so ga pozdravili. »Kaj?« je zakričal starec in nastavljal uho.

Pozdravili so ga še enkrat, zdaj glasneje, ter ga vprašali, kaj mu je, da tako star kolovrati po cestah.

Na kratko jim je razložil, da je služil petdeset let pri enem gospodarju, zdaj ga je pa zapodil.

»Aha, napaka!« so rekli učenjaki.

Malo so se spogledali, nato so ga povabili, naj gre z njimi.

Nerodno je prikimal in šel.

Šli so čez polje, skozi vasi, pogovarjali so se z ljudmi pa se jim je pridružil zdaj eden, zdaj drugi, zmeraj več jih je bilo, kakor procesija na Rešnjega telesa dan. Ko so se napotili spet proti domu, jih je bila že neznanska množica.

»Moj Bog, so se bali učenjaki, »kaj se bo zgodilo z napako, če jo najdemo? Gorje ji bo! Ti ljudje so sestradani, stiskajo pesti in oči jim gorijo v pritajenem ognju.«

Toda napake niso mogli najti.

Učenjaki so vso pot premišljevali, prebirali so svoje knjige od začetka do konca, pretehtali so besedo za besedo, vse se je lepo ujemale, če bi le eno besedo zamenjali, bi ne bilo več lepo, napake pa niso našli.

»Mogoče so ljudje sami krivi, da je tako?« so podvomili za trenutek.

Skoraj bi verjeli, ko pa so pogledali neznansko morje upajočih oči, ki jih je spremljalo, so se stresli in si zašepetali:

»Ne, ne, nekje mora biti napaka...«

Prišli so v veliko mesto in napotili so se v lepo palačo, kjer je bilo spravjenih vse polno knjig, starih knjig, vezanih v kože in novih, ki jih ni še nihče razrezal. Množica je šla za njimi in se ustavila na trgu pred palačo. Zmeraj bolj je naraščala, zmeraj so prihajali še drugi ljudje, trg se je napolnil do zadnjega kotička, tudi ceste so bile natlačene. Učenjaki so zdaj pa zdaj pogledali skozi okno ter trepetali: glava pri glavi, niti enega človeka bi ne mogel več spraviti na trg. In vsa množica je molčala, niti dihanja se ni čulo, kaj šele šepeta ali glasne besede! V milijonu upajočih oči je gorela velika želja, da bi spoznali napako, pobožno so zrlili proti palači in okno, skozi katerega so zdaj pa zdaj pogledali prestrašeni učenjaki, se jim je zdelo nedotakljiv oltar.

Preko neba je pa potovalo vroče solnce, žgalo množico na trgu, se čudilo in smejala...

V palači pa je naraščalo razburjenje od ure do ure. Služabniki so letali iz sobe v sobo, premetavali stare knjige, izbirali jih in jih nosili učenjacom. Vsi trije učenjaki so sedeli za široko mizo,

brskali po knjigah, hlastno jih prebirali in metali na tla. Zdaj pa zdaj so se zamislili, naslonili se na kopolce ter se zagledali nekam daleč.

»Napaka, napaka, kje je napaka?« so šepetali komaj slišno.

Dan se je nagnil, nastopila je noč. Množica pred palačo se ni premaknila, milijon oči je bilo še zmeraj uprtih v razsvetljena okna, ljudje so čakali in čakali.

»Naj gredo spat, bomo že našli sami napako,« je zagodrnjal eden izmed učenjakov.

Služabnik, ki je stal blizu vrat, je stopil na prag pred palačo in naznanil ljudem, da bodo učenjaki že sami našli napako, naj gredo torej spat. Toda množica se ni zganila. Stala je na trgu kot okamenelo morje, glava pri glavi, obraz pri obrazu.

»Nočejo oditi spat...« so majali z glavami učenjaki pri oknu.

Vso noč so stali ljudje na trgu in še ves drugi dan in še naprej in naprej. Ni hče ni mogel razumeti, kako mineva čas. Trije, štirje dnevi so pretekli, ni hče ni občutil niti lakote niti žeje. Učenjaki so letali od okna do okna, tudi pri njih je bilo tako. Čas je umrl, živela je le želja po odkritju napake.

»Naj vendar odidejo domov!« so ukazovali učenjaki služabnikom.

Služabniki so še zmeraj skomigali z rameni, češ, saj ni mogoče pomagati, ljudje čakajo in ne mislijo oditi.

Potem jih niso več odganjali.

Tekli so tedni, tekli so meseci.

Služabniki so stali pri vratih in kar tjavendan strmeli nekam čez trg. Trg je bil še zmeraj poln ljudi, le da niso več

stali, ležali so drug na drugem in molčali.

»To je smrt!« so trepetali učenjaki. Prebrali so vse knjige, razložili drug drugemu vse bolezni tega sveta, napake niso našli.

Klicali so služabnike, a ni bilo nikogar od nikoder.

»Smrt!« so se spogledovali.

Počakali so še nekaj dni in premišljevali o napaki, nato so stopili na trg. Mrlič pri mrliču, truplo pri truplu.

»Nikamor ne moremo,« so vzdihnil.

Vendar so se lahko privlekli čez trupla v proste ulice. Opotekali so se in omahovali in ko so šli mimo oken, so videli svoje podobe v njih, kot v ogledalih. Bili so stari, sivi in z izsušenimi obrazi, da se niso več prepoznali.

»Ko bi lahko umrli!« so vzdihnil.

Nekoliko jim je bilo žal, da so zadnji ljudje na svetu in da jim ne bo nihče zgradil spomenikov, ker to so bile le bežne misli, zadnje, kar so jasno občutili, preden so se zgrudili sredi polja in obležali.

Napake pa niso odkrili.

Slavo Štine:

Za potico

Da dobila bi potice,
šla je obiskat tetice
v drugo vas, tja prek brvice,

mala Miška s svojo mamo,
pa jo prosil: košček samo
me še nesil — štuporamo!

Ti si težka, hodi sama!
reče Miški trudna mama,
— sicer ne dobiš hamhama!

Teče Milka, kakor bosa...
z grma kane nanjo rosa;
mene pičila je osa!

Toži Milka: ovha, ovha!
to boli me — jovha, jovha;
če ni bila — stara bolha?

Ne govori neresnico!
pravi mama — glej tetico, —
čaka na u že s potico!

Milka teče in molči —
da le brž potic dobi...

JUTROVČKI PIŠEJO

Pes in mačka. Hud pes prežene muco na drevo. Muca mu z drevesa kaže ostre zobe in si maščevalno brusi kremplje. Pes se nekaj časa zaganja v drevo, naposled pa vidi, da ne more muci do živega, zato se žalosten vrne domov.

Ivan Čerin, uč. IV. razr. v Mozirju.

Volk in lisica. V gozdu se srečata volk in lisica. Vsak odide v drugo stran ropat. Lisica se je napatila v bližnjo vas, da bi zadavila kako kuro, volk se je pa postavil ob robu gozda na stražo, da bi raztrgal kako gozdno žival. Zvečer se je vrnila lisica z mastnim petelinom v svoj brlog, med tem ko je volk še zmerom stal na straži, ves premrzel in lačen.

Silva Perko, uč. III. razr. Uršul. vadnice v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Medved je šel v čebelnjak, da se naje medu. Ko se je do sitega najedel, je vesel odcapljal domov.

Zlatko Bahovec, uč. II. razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani

Dragi Zlatko! Ali se Ti Tvoja zgodbica ne zdi preveč suhoparna? Koliko bolj zanimiva bi bila, če bi se končala takole: »Čebelam pa to ni bilo všeč. Hitro so se zbrale in napadle kosmatinca v celih rojih. Medved je vzel podplate pod pazduho in zbežal, kakor še nikoli. Komaj si je rešil življenje. In potem se je moral še več dni zdraviti v svojem brlogu, zakaj čebele so ga bile hudo zdelale. »Piši mi, kako ti je všeč ta konec!

Stric Matic.

Zvitorepka. Nekega solnčnega dne sem ležala na vrtu in sanjarila tja v en dan. Zdajci zapazim zvitorepko, ki se je prilazila na dvorišče. Sredi sosednje njive pod starim hrastom ima brlog, in štirje mladički čakajo hrane. Gotovo je prišla po eno izmed debelih gosk, ki jih pita moja teta. Zdaj se pripodi z druge strani lisjak in nažene goske proti lisici. Zvitorepka zgrabi najdebelejšo gosko za vrat in jo hitrih nog odkuri. Lahko si mislim, kako veseli so bili mladički slastne pečenke, in lahko si mislite, kako jezna je bila teta na zvitorepko in njenega moža!

Dorica Dečko, uč. I. razr. real. gimn. v Celju, Glavni trg 10

Draga Dorica! Drugega spisa ne morem objaviti, ker je predoig. Srčno te pozdravlja

Stric Matic.

Mlade postrvi. Tri mlade postrvice so živele s svojo mamico v bistri vodi v kotu pod pečevjem. Nekega dne gre stara postrv z doma iskat živeža. Preden odide, reče svojim otrokom: »Ne hodite z doma, dokler se ne vrnem!« Ko mati odide, reče najmlajša postrvica: »Kaj bi le doma sedele! Pojdimo na solnce, saj ni nobene nevarnosti!« Njeni sestrici pa nista hoteli z njo, zato se je sama odpravila z doma. Poiskala si je solnčen prostor in se veselila lepega razgleda. Tisti mah je pa priplavala velika ščuka, jo zgrabila in požrla. Mati in sestrici so dolgo žalovale za njo.

Jerica Ritonja, uč. I. razr. mešč. šole v Slov. Bistrici

Nenavaden lovski dogodek. Moj dedek je šel popoldne na lov. Obstrelil je zajca. Drugo jutro sem šel z njim pogledat, kaj je s tistim zajcem. Kmalu sva našla sledove v snegu, ki so vodili k stari bukvi. Ob vznožju bukve je bila luknja. Ded je požokal s palico v luknjo in ugotovil, da je dolgouhec notri. Jaz sem se postavil pred luknjo in razprostri roke, da bi zajca ujel, če bo skočil iz luknje. Dedek podregne še enkrat s palico. Dolgouhec skoči iz luknje naravnost vame in me prevrne, da sem se zvrnil vznak. Lahko si mislite, kako sva se z dedkom smejala, in vi bi se bili tudi, če bi naju bili videli!

Dušan Novakovič, uč. IV. razr. v Ptuj, Ljutomerska ul. 19

Prepirljiva vrabca. K ptičnici sta priletela dva vrabca, ki sta bila zelo lačna. Preden sta začela zobati, sta se jela prepirati, češ, kateri izmed njiju bo več pojedel. Med tem je priletel tretji vrabec in hitro pozobal vse zrnje, ki je bilo naroseno v ptičnici.

Vera Fajdigova, uč. V. razr. v Kamniku

Boječji metuljček. Metuljček sedi na rožici. Tedaj pride deklica in jo odtrga. Metuljček se prestraši in hitro odleti.

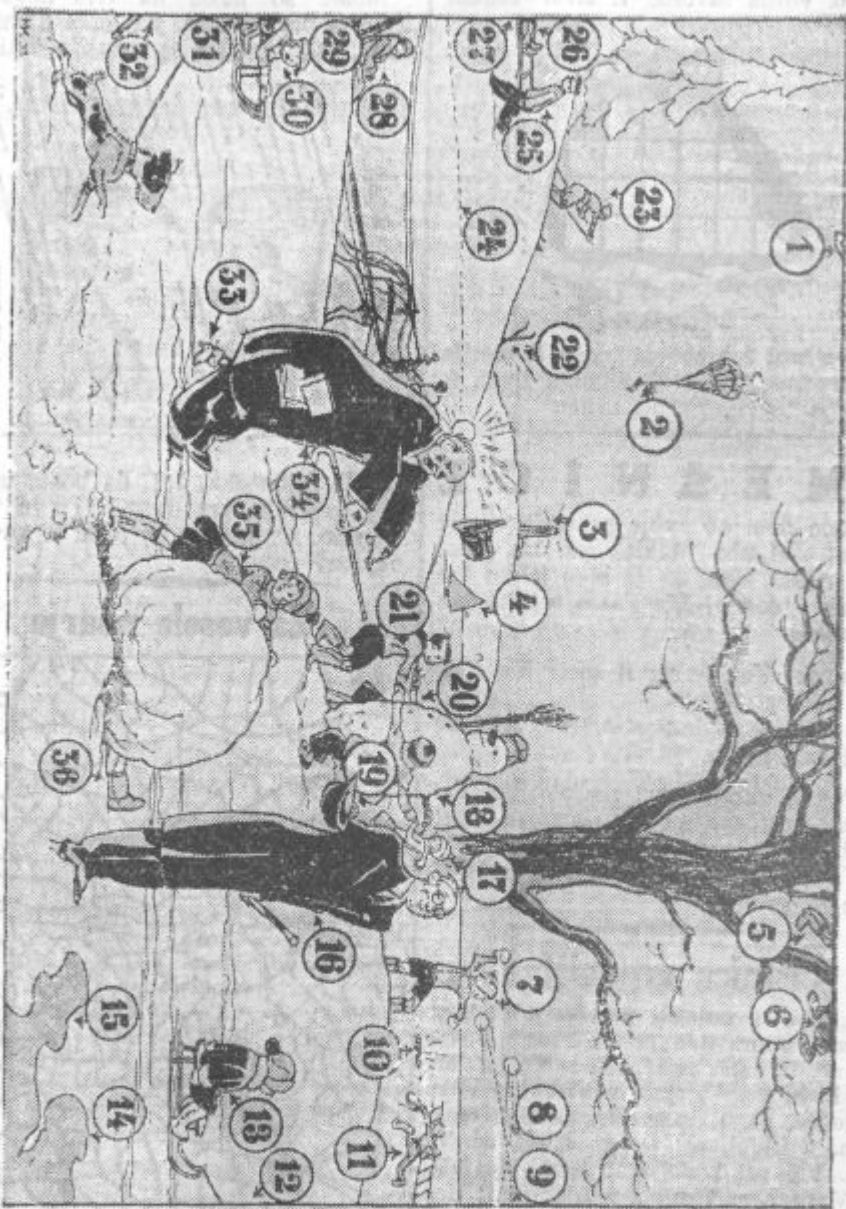
Jožica Fajdiga, uč. I. razr. v Kamniku

Zlatorog in lovec. Lovec je mislil ustreliti Zlatoroga. Le ta pa se je postavil v bran in sunil lovca v prepad.

Miloš Drobne, uč. III. razr. v Šmarjah pri Jelšah

Koliko oseb je na tej sliki potrebnih?

Rešitev

Pri bolniškem vozu	3	Otrok in človek, ki pelje sani	2
Možak s padalom, toda potrebno je tudi letalo, odkoder je možak skočil, torej	2	Gospod, ki pozdravlja dve osebi (glej senca!)	3
Smučar in njegov tovariš, ki se je ponesrečil	2	Otrok z veliko kepo in otrok na njo	2
Čuvaj na svetilniku in možak v jadrnici	2	Pes z gospodarjem	1
Na vrhu drevesa	2	Sani z dvema dečkoma	2
Deček, ki se z dvema drugima kepa	3	Velike sani z voznikom in popotnikom	2
Reševalec in ponesrečenec	2	Gospod, ki ga kepajo in njegov napol skriti spremljevalec	3
		Plešočni otroci okoli sneženega moža	5

Vseh oseb je skupno 36

Križanka »Otok«

Vodoravno: 1. deblo, 4. slovanski apostol, 6. vozna zavora, 7. žival velikih skokov.

Navpično: 1. trebušni organ, 2. zemlja sredi vodne gladine, 3. domača žival, 4. glasbena lestvica, 5. del tedna.

SMEŠNICE

Majda dobi od svoje prijateljice tole pismo: »Ljuba Majda, piši mi, kdaj imaš rojstni dan, da Ti bom lahko kaj poslala v darilo! Jaz imam rojstni dan v torek!«

Mama: »Kakšen pa si spet? Kje si si tako umazal roke?«

Nadebudni sinko: »Najbrže sem se prijel za obraz!«

Pes je ukradel v trgovini ribo. Trgovec ogorčeno poziva lastnika psa: »Požvižgajte vendar svojemu psu!«

Ta pa mirno odvrne: »Pa požvižgajte vi svoji ribi!«

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih števil: »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Franc Vedernik, uč. II. razr. mešč. šole v Celju; Milica Pirh, uč. V. razr. v Vitanju; Vida Stegovec, uč. I. razr. mestne žen. real. gimn. v Ljubljani; Drago Čibej, uč. V. razr. Vič pri Ljubljani; Niko Mevželj, uč. V. razr. na Prulah, v Ljubljani; Heda Accetto, uč. II. razr. real. gimn. pri Uršulinkah v Ljubljani; Slavko Pirč, Ljubljana VII.; Marica Križan, uč. V. razr. v Slov. Bistrici; Marija Grobler, uč. V. razr. v Novem mestu; Bogomil Jelovšek, uč. I. razr. viš. nar. š. v Celju; Matilda Horvat, uč. IV. razr. drž. real. gimn. v Celju; Marija Krt, uč. II. razr. v Kranju; Vladislav Blažič, dijak v Mariboru; Veronika Zakšek, uč. I. r. Videm pri Krškem; Lojze Janžekovič v Celju. V prihodnji številki bomo nadaljevali z objavo imen!

Za naše najmlajše

Nova iznajdba

Miške so našle na vrtu naočnike. Najprej niso vedele, kaj bi z njimi počele. Potlej pa sta se oglasila Vrtismr-

ček in Šilonoska, češ, da bosta uporabila naočnike kot dežnik. Tu ju vidite na sliki. Ali se jima ne poda ta nova iznajdba?

Za vesele risarje

Izpolnite polja, ki so s pikami zaznamovana s svinčnikom ali pa s tušem pa boste dobili prav zabavno sličico!

Rešitev križanke »Starinska ura«

Vodoravno: 2. iva, 4. brest, 6. ljublj., 10. kunec, 11. agava.

Navpično: 1. dve, 2. ir, 3. as, 4. budilka, 5. taščica, 7. jug, 8. Una, 9. bev.